

Vader Spille had zijn voorzorgen goed genomen.

Toen hij met zijn zoon en Bakelandt te voet aan de Kluize verscheen, was Jack afwezig, door Jeannette naar het naaste dorp gezonden om een boodschap te doen.

Het waardige drietal trok in huis.

— De helft van de beloofde som geef ik u nu, zei de koopman toen allen gezeten waren, en na de daad het overige.

— Opperbest! En waar zal ik de moord plegen?

— In de tuin, maar zo weinig gerucht mogelijk.

— Wees gerust

— 't Is nu vier uur. Om negen uur is vroeg genoeg. We hebben dus nog vijf uur tijd.

— Waar is de juffer? vroeg Bakelandt.

— 'k Heb ze in de tuin gezien, zei Maurice. Maar laat ze niet bemerken, dat ge hier zijt.

— Hebt ge Jeannette de zaak verteld? vroeg de koopman aan zijn zoon.

— Nog niet. Als alles afgelopen is, hebben we nog tijd genoeg daarvoor. Men kan een vrouwenhart nooit doorgronden; ze mocht nog eens tegenwerpingen maken.

— En wie moet ik binden? hernam de roverkapitein.

— Jeannette en de knecht. De eerste zal weten, dat het maar voor de schijn is, doch Jack moet geloven, dat alles echt is. Dan keren wij gedrieën om tien uur naar Brugge terug.

— Och, dat is een gemakkelijk werkje, zei het bandietenhoofd. 'k Heb er moeilijker uitgevoerd.

Wat was het leven van een mens, voor de woeste bandiet, anders dan dat van een dier.

Minder misschien.

Want men weet van Bakelandt dat hij een hondeke bezat, waarvan hij heel veel hield, dat hem door zijn omzwervingen in het bos steeds vergezelde maar die hem evenwel nooit mocht vergezellen op zijn strooptochten, alsof hij bang was, aan dit kleine dierke te laten zien, welke bloeddorstige aard hij bezat.

Voor dit hondeke had hij alle bezorgdheid en alle vriendschap over.

Een mens, 't zij man of vrouw, snauwde hij steeds toe als een hond, maar zijn hond sprak hij aan als een mens die hij liefhad.

Intussen wandelde Mathilde in de tuin, onkundig van het schrikkelijk lot, dat haar dreigde.

— Zou er heden hulp komen? vroeg ze zichzelf af. 'k Heb daarbinnen stemmen vernomen. Mijn beulen zijn er dus weer.

Vol hoop ging ze weer naar de tak bij de muur.

— Ja, ginds komt iemand, juichte ze; dat is de knaap die mijn brief weggebracht heeft.

Zij beefde van blijdschap, van vrees en hoop ook.

Wat duurde het lang eer de jongen bij de muur was.

— Wat nieuws? vroeg ze snel.

— Louis Mortelmans is in de duinen, hij vraagt wat hij doen moet.

— Louis! God zij gedankt. Maar nu moet ik ontvluchten. Laat mij nadenken. Omstreeks acht uur zullen ze vertrekken. Dan kan ik wel naar de tuin ontsnappen. Zeg hem, dat hij om negen uur hier is, op deze plaats. Blijf bij hem en breng hem lan hier. Ik zal u rijkelijk belonen.

— Reken op mij, juffrouw, sprak Jacob vastberaden.

Hoe traag kropen voor Mathilde de uren om!

Waarom was ze niet liever onmiddellijk ontvlucht?

Doch dat zou te roekeloos zijn en alles kunnen doen mislukken. Maar zo de heren niet vertrokken! Zo ze de nacht hier doorbrachten! Of indien ze gekomen waren om haar naar een andere plaats te voeren.

Vrees en hoop worstelden in haar gefolterd gemoed.

Met een kloppen hart keerde ze in huis terug.

Wat bleven de heren lang hier!

Omstreeks zes uur bracht Maurice een briefje naar Jeannette en beval haar dit aan Mathilde te geven.

De tijd sloop weer in 't hart der dienstmaagd.

— Waarom omt hi zo dikwijls hier! mompelde ze. En dan dat briefje! Ze ging eerst naar haar eigen kamer en las het.

Waarde Nicht,

Ik heb slecht gehandeld en wil mijn fout herstellen. Ge zijt vrij. Kom om negen uur in de tuin, zodra ik u naar buiten hoor gaan, volg ik u en voer u in veiligheid naar Thorhout.

Spreek hierover tegen Jeannette of mijn vader geen woord, want ik handel tegen de zin van uw voogd, alleen gedreven door berouw.

Maurice SPILLE.

— Ha! siste Jeannette. Nu begrijp ik hem. Gehuicheld heeft hij, mij schandelijk bedrogen! Hij wil met naar ontvluchten. Zeg niets tegen Jeannette. Goed, ik zal mijn maatregelen nemen.

Ik wil zien, wat hij in de tuin doet, waarheen hij haar voeren wil, om op 't laatste ogenblik alles te verraden. Dat zal een zoete wraak zijn!

De feeks bracht het briefje aan de arme wees.

Nieuwsgierig las deze het.

— O die veinzaard, hij spant mij nieuwe listen! Maar hij weet niet eens, dat hij aldus mee werkt tot mijn bevrijding.

Nu kan ik veilig naar de tuin gaan. Gedekt door de duisternis snel ik dadelijk naar de tak, waar mijn trouwe Louis mij wacht.

*
* *

Bakelandt dronk en pochte op zijn wreedheid.

De oude heer was uiterst kalm, doch zijn zoon zag bleek.

Langzaam verliepen de uren.

De duisternis viel in.

— Wek mij maar, als het tijd is, zei de roverkapitein, ik ga intussen wat slapen.

Eindelijk, eindelijk naderde het noodlottig uur.

Vader en zoon zaten gespannen te luisteren of hun slachtoffer naar beneden kwam.

— Daar is ze! fluisterde Maurice, terwijl hij zijn hart hoorde kloppen.

— 't Gaat naar wens, zei de koopman. Ze loopt naar haar dood. Ik zal hem nu maar wekken.

Bakelandt ontwaakte met een vloek.

— Is het tijd? gromde hij.

— Ja, zijt ge gereed?

— Natuurlijk. Een vaste greep met mijn handen en ze is er aan!

Maurice wankelde op zijn benen.

— Vader! kloeg hij met trillende stem.

— Alloh, geen zwakheid.

— Vader! herhaalde de zoon. Zouden we niet terugkeren?

— 't Is mij gelijk, sprak Bakelandt, maar ge betaalt mij mijn vol loon. Ik laat me niet voor de zot houden.

— Vooruit! beval spille. Zouden wij op het laatste ogenblik terugdeinzen? Vooruit, laat de gepaste tijd niet ongebruikt voorbijgaan.

Het drietal ging in de tuin.

— Daar! fluisterde de koopman, een witte gedaante aanwijzende.

— Ik heb ze in 't oog. Blijf hier; een ogenblik en 't is al afgelopen!

Stil sloop Bakelandt vooruit.

De witte gedaante richtte zich tot de moordenaar, die in de tuin sloop, zwart en donker, als de dood zelf.

— Maurice fluisterde zij.

Bakelandt bleef een ogenblik staan.

Het verraste hem dat het meisje hem gezien had.

Wat zou hij doen?

Hij moest beletten dat er geschreeuwd werd.

— Hewel, Maurice, hernam de stem, zijt gij het?

— Ja, mijn engelke! antwoordde de roverkapitein, met zijn stem deze van de jonge Spille nabootsend.

— Maurice, wat heb ik van u vernomen, fluisterde het meisje. Gij gaat mij verlaten, mij troosteloos in plan laten. Gij hebt mij toch enige liefde gezworen en nu wilt gij er met dit meisje uittrekken.

— Ha ! dacht Bakelandt, de jonge heer houdt er een liefje op na. Het wordt een drama van de afgunst. Mijnheer Spille, zoon, wil een mededingster uit de weg ruimen !... Maar voor mij is dat allemaal goed. Of 't nu om geld gaat, of uit haat of uit liefde, het is mij allemaal eender en gelijk.

En zijn stem verheffend, vervolgde Bakelandt.

— Ja, mijn duifje, ik ga er met een ander van onder en ik wil heden van u afscheid nemen... ik wil u heden voor het laatst omhelzen, kom, in mijn armen, mijn wit duifje... het spijt me ontzettend dat ik weg moet...

Hij naderde de witte gestalte. Hij sloeg zijn handen als ijzeren klauwen om haar blanke hals. Hij voelde een gespartel, een zwak, rauw gerochel, een stampen met de benen, een wringen met het lichaam. Twee handen omvatten de zijne, rukten het vlees uit zijn vingers. Te vergeefs. De rover was te sterk. Weldra zag en voelde hij haar krachten verflauwen en toen was 't gedaan.

De witte gedaante viel.

— 't Geld is 't onze ! juichte Spille.

De roverkapitein sleepte 't lijk naar de plaats, waar vader en zoon stonden.

— Ik wil ze niet zien ! riep Maurice en hij snelde het huis in.

— Wacht, sprak de oude heer, ik zal een lantaarn halen.

Spoedig keerde hij met licht terug. Bakelandt nam het lichaam op zijn schouders en de schelmen gingen de woning binnen.

— Voor den duivel, het is Jeannette ! kreet Spille met hevige schrik. 't Is een verkeerde !

— Dat zijn mijn zaken niet ! antwoordde de ander op ruwe toon. Ik heb gedaan wat ge me bevolen hebt. Voor mij is het 't zelfde, of ik Jeannette of Mie of wie dan ook verwurgd heb. Ik wacht slechts naar mijn loon.

Als een razende was de koopman naar Mathilde's kamer gesneld.

— Leeg, leeg ! tierde hij. Wij zijn verraden !

Woest liep hij weer naar beneden.

— Maurice, zit daar nu niet als een lafaard. We moeten handelen. Mathilde is weg !

— Ach God, we hebben Jeannette vermoord ! kermde de jongeling.

— Mathilde kan niet ontsnapt zijn. Vooruit, we moeten de ganse tuin doorzoeken !

— Ik blijf hier, zei de zoon.

— Dan ga ik met Bakelandt, ze kan niet ontvluchten.

De twee schurken gingen weer in de tuin.

— Langs hier is ze vertrokken, riep de roverhoofdman, naar de muur wijzend. Zie maar, een deel van haar kleed is aan de ijzeren pinnen blijven hangen.

— Verraden ! gilde de koopman. We moeten weg van hier, zo rap we kunnen.

Hij wierp de lantaarn op de grond en, gevolgd door de kapitein, snelde hij terug naar het huis.

— Maurice, ze is ontsnapt ! We moeten maken dat we weg komen !

— Eerst mijn geld ! gebod Bakelandt. Anders doodt ik u allebei !

Maurice voelde grote lust in zich opstaan om de moordenaar naar de andere wereld te zenden. Het bloed steeg hem naar de wangen toen hij zich zo hoorde toesnauwen en zijn drift deed hem van woede koken.

Hij schoof vóór zijn vader, keek de moordenaar in 't wit der ogen en zeide knakweg :

— Ge krijgt niets !

— Verdomme ! vloekte Bakelandt, terwijl hij de vuist naar Maurice sloeg.

Maar Maurice die alle sport had geleerd was ook een baas in 't boksen en met een behendige truk had hij de vuist van Bakelandt gegrepen en naar beneden gedrukt.

Het geweld van de roverhoofdman brak thans uit. Hij schuimbekte. Maar Maurice had bliksemsnel ook zijn andere arm genomen en sprak :

— Hoor eens, Bakelandt, wij weten dat ge een fameuze wreedaard zijt en machtig buitengewoon, maar wij moeten u zeggen dat wij ons niet dwingen laten. Het is niet nodig mijn vader en me zelf met de dood te bedreigen. Wij zijn eerlijk overeengekomen en ge zult dan ook eerlijk betaald worden. Maar ik verzeker u dat wij ons niet zullen laten afschrikken door uw doodsbedreigingen... Verstaat ge mij...

— Of ik u versta ! antwoordde Bakelandt, maar als ik zie dat men begint te chikaneren over dit of dat dan ben ik niet meer te temmen. Ge hebt mij een som beloofd om een mens te doden. Ge hebt me het slachtoffer aangewezen en ik heb het koud gemaakt. Als er vergissing is dan is het uw maar niet mijn schuld. Laat me los, zeg ik, of mijn wraak zal vreselijk zijn.

— Ik vrees u niet, Bakelandt, zei hierop Maurice. Ge zijt thans in mijn macht en ik zou u op mijn beurt kunnen doden. Maar ik wil uw bloed niet. Ga heen. Mijn vader, die een eerlijk man is, zal uw loon uitbetalen.

Hij liet Bakelandt los.

— Hier ! zei Spille driftig, en hij telde haastig de beloofde som. En weg nu ! Maar niet langs de poort. Jack mag niets bemerken. Volg mij naar boven.

Spille wierp een touwladder uit, die boven aan een haak bevestigd was. Langs daar ontsnapten de schurken.

De trouwe Louis had zich op het bepaalde uur naar de Kluize begeven. Zijn hart kromp ineen bij de gedachte, wat Mathilde hier geleden had. Een bang gevoel kwelde hem.

Louis zat op zijn paard. Hij kon juist over de muur heen zien.

Naderde daar niet een gestalte ?

— Mathilde ! riep hij met gedempte stem.

— Louis ! klonk het antwoord. God zij gedankt ! Haast u, helpt mij, ze achtervolgen mij.

Het meisje sprong op de tak.

— Pas op, fluisterde de jongeling. Er zijn ijzeren punten.

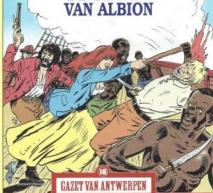
Stil vos, vervolgde hij tot zijn paard, terwijl hij op het dier ging staan.

't Was geen gemakkelijke taak om het meisje over de muur te tillen en haar tevens voor de pinnen te beschermen. Doch de liefde gaf hem kracht.

HBO LEEMANS

BAKELANDT

DE SLAVEN
VAN ALBION

DE

GAZET VAN ANTWERPEN

Eindelijk ! Wel kwetste de redder zich de handen, wel bleef een gedeelte van Mathilde's sleep achter, maar veilig zat de verlostte voor haar bevrijder en voort ging het in een stevige galop, in de richting van Sluis, de Kluize ver achter zich latend.

Onderweg hield Louis zijn paard stil voor een kleine woning. Op zijn hard geklop kwam een oude vrouw naar buiten.

Louls had Mathilde helpen afstijgen.

— Een jonkvrouw ! riep de vrouw. En dat op de late avond ! Ho, ho !

— Wat wilt ge zeggen met die woorden ? Ge meent toch niet...

— Ik meen, onderbrak de andere, dat ik dat wel wat vreemd vind. Ge hebt zeker uw hartedief geschaakt. Ja, ja, dat raad ik goed, niet waar ? Haar vader zag liever uw hielen dan uw tenen en wilde van geen trouwen horen...

— Genoeg ! kreet de jongeling ongeduldig. Denk wat ge wilt. Maar hebt ge lust om een grof stuk geld te verdienen ?

— Door u te herbergen, niet waar ? Ja, vriendje, ik zie gaarne geld, maar een geschaakte jonkvrouw herbergen, de dochter van een machtige heer wellicht, zie, dat kon wel eens slecht uitdraaien.

— Maar ik zeg u, dat de jonkvrouw niet de dochter is van een machtige heer, dat wij niets strafbaars doen.

— Ja, gij kunt dat wel zeggen en gij vindt uw daad natuurlijk niet strafbaar. Maar rijd naar Sluis. Daar kan men u beter nachtverblijf verlenen dan ik.

— Zijn we ver van Sluis ?

— Wel neen ! Een goed kwartier rijdens.

Volg deze weg.

Maar neem de tweede rijweg. Die voert u naar de stad, wel met een draai; doch dan moet ge u niet over 't water laten zetten.

Louis hielp het meisje weer op het paard, klom er zelf ook op en verder snelde de trouwe Vos.

Weldra klonk de hoefslag in de straten van het oud stadje. 't Sloeg juist negen uur op de stadhuistoren.

In de herberg de « Gouden Bol » kregen de jongelieden elk een ruime kamer met een zacht bed.

De volgende morgen nam Louis inlichtingen betreffende de kortste weg naar Thorhout.

Met een koets vertrokken de jonge lieden.

En even na de middag hield een rijtuig stil voor de bekende woning in Thorhout.

Juffer Sophie kwam snel naar buiten, bleek van ontroering en wenend over dit gelukkig wederzien.

— Ach, Sophie ! Sophie ! riep Mathilde uit toen ze ietwat van de grote ontroering van het wederzien was gekomen. Wat ben ik gelukkig dat ik in vadershuis ben.

— En ik dan, lieve juffer, wat was het eenzaam hier en hoeveel verdriet heb ik tijdens uw afwezigheid niet uitgestaan.

— Ja, lieve Sophie, maar wat heeft dit alles te maken met wat ik geleden heb... Ik dacht dat ik u nooit meer zou hebben weergezien.

— Arme meesteres, zo jong en reeds zoveel moeten lijden... maar stel u gerust, nu ge thuis zijt zal het niemand meer lukken u hier weg te halen.

— Kom bij ons, zei Louis, daar zijt ge veilig. Daar zult ge beschermd worden. Want, wee hem ! die het mocht wagen bij ons een hand naar u uit te steken.

Maar Mathilde schudde droef het hoofd.

— Ik dank u, Louis. Misschien zal ik wel uw aanbod kunnen aannemen, maar hier in de streek voel ik mij geen ogenblik veilig meer.

— En ge zoudt vertrekken, juffrouw Mathilde.

Het meisje hief de schouders op.

— Wie weet ! mompelde zij.

— Maar is er dan geen middel om de Spille's gerechtelijk te doen vervolgen ? Hen vast te zetten, hen op 't schavot te brengen ?

— Och, zij hebben hun voorzorgen getroffen Louis. In gans hun handelwijze ligt niets strafbaars, het is te zeggen dat zij geen enkel feit gepleegd hebben dat hen met het gerecht kan doen afrekenen. Zij zijn listig. Hij stelt zich als voogd aan, ogenschijnlijk zeer vriendelijk, wil niets anders dan mijn geluk, ja, alleen mijn geluk !... Ho ! die veinaards en weten dat die schelmen het alleen op mijn geld geluimd hebben en mij, ja, zelfs van kant zouden maken voor 't geld... Maar kom, ik ga nu rusten... Morgen zullen we zien wat er ons te doen staat.

* * *

De drie schurken hadden zich snel uit de voeten gemaakt.

Maar spoedig bleef Bakelandt staan.

— Ik loop me niet langer buiten adem ! zei hij met een vloek.

Waarvoor vluchten we eigenlijk ?

— We zijn verraden ! riep Spille. Het meisje is ontvlucht.

Er zijn dus mensen in de nabijheid.

— 'k Heb het wel gezegd, dat 't een verduiveld stom plan was ! sprak Maurice, die sidderde van vrees.

— Waar gaat ge heen ? hernam de roverhoofdman.

— 'k Weet het niet ! zei de koopman wanhopig. Wist ik maar welk gevaar mij dreigde !

— Wel geen. Het meisje is ontvlucht, dat is al. En van haar kant bezien had ze geen ongelijk, sprak Bakelandt.

— Alleen kon ze niet over de muur, hernam Spille. Neen, er zijn mensen in de nabijheid. Soldaten, gendarmen, wellicht !

— Ja, die zullen een meisje redden en dan snel wegvluchten ! spotte de bandiet. Neen, die komen anders binnen. Als ze de deur niet open vinden, stampen ze die gewoonlijk in !

Dus ge meent dat ik veilig naar Brugge zou kunnen weerkeren ? vroeg de koopman.

— Ik ga niet naar Brugge ! zei de zoon beslist. Meent ge, dat ik in de stad, waar ik een der eersten was, mijn kop wil verliezen op het schavot ?

— Laat ons vluchten, vader ! drong hij. Rap, of... Ach God, ik kan er niet aan denken, dat ik op 't schavot zal sterven.

— Neen, dat zou zo'n fijne heer niet passen ! spotte Bakelandt. Dat is maar goed voor gemeen volk zoals ik en mijn mannen.

Maar ik geef u mijn roverwoord, mee zult ge gaan, als de beul mij bij de kraag pakt.

Moest ge een trooster behoeven als ge uw schonen kop moet bukken voor het mes, welnu, ik zal wel een woordje tot u spreken !

Ha, ha, ha.

De oude Spille bukte onder de bedreiging van de wreedaard, doch Maurice die, zeer gevoelig was aan beledigingen, kon geen brutaal optreden dulden.

Zijn schrik verdween als bij toverslag. Hij liet de hand met 'n korte slag op de schouder van de roverkapitein vallen en snauwde hem toe :

— Kerel, pas op ! Geen woord meer of ik sla uw kop te pletter tegen de grond.

Bakelandt wrong zich van razernij onder de aanraking en het brutale bevel.

— Wel gij, notenkraker ! siste hij. Dat is de tweede maal dat iemand de hand op mij durft leggen... de tweede maal, weet ge... en ik laat het niet ongestraft toe... van u niet, van niemand niet !...

— Ge zult dat toch van mij moeten laten welgevallen, antwoordde Maurice op zijn beurt kokend van woede...Ik duld niet dat men mij beledigt. Wij hebben u betaald om uw werk te doen en niet om ons een hoop zotte dingen naar de kop te laten werpen.

— Vervloekte lafaard ! riep Bakelandt, die zelf uw vuil werk niet durft uitvoeren, die te laf zijt om een harde daad te bedrijven, uw laatste uur is geslagen.

Bakelandt balde zijn gespierde vuist en als een hamer sloeg hij deze naar het hoofd van Maurice.

Doch deze had de beweging gezien, vlug boog hij zich met het gevolg dat de oude Spille de slag tegen het hoofd kreeg, die hem als een kegel het onderst boven sloeg.

Hij kermde erbarmelijk.

Dit vuurde de woede van Maurice nog aan, die, door oefening ijzeren spieren bezat en op zijn beurt de roverhoofdman een vuistslag toediende, die hem eveneens tegen de grond sloeg.

Bakelandt schuimbekte en sprong als een kat op.

Hij tastte in zijn zak en haalde zijn mes te voorschijn dat hij met de rechterhand omhoog zwaaide en in het lijf van Maurice wilde ploffen.

Deze had echter het schitteren van het staal in de duisternis opgemerkt.

Snel vatte hij de pols van de moordenaar vast en wrong zo geweldig dat Bakelandt met een vloek het mes moest laten ontsnappen.

— Of ik hier sterf of op het schavot, zei de jonge man, is mij gelijk. Maar voor ik door uw handen sterven moet, wil ik u zeggen, dat ik mij tot het uiterste verdedigen zal... Verstaat ge mij goed, Bakelandt ? Ik zeg u dat ik u als een hond zal wurgen zo ge niet onmiddellijk belooft heen te gaan en ons voor altijd gerust te laten.

Bakelandt had zijn meester gevonden. Laf als alle booswichten voor de sterkere, veinsde hij en slikte zijn razende voornemens in. Hij toonde zich kruipend en antwoordde :

— 't Zij zo. Ik beloof u van alle gewelddaden af te zien. Laat me nu los.

— Een ogenblik man. Ik wil mijn voorzorgen nemen. Vader, zo wendde hij zich tot de oude Spille, zijt ge in staat de kerel de zakken te doorzoeken.

Kreunend stond de vader op en smeekte zijn zoon toch voorzichtig te zijn.

— Dat ben ik, vader. Doorzoek zijn zakken. Neem hem zijn wapens af en roof zijn geld dat wij hem betaalden voor zijn misdaad.

Spille gehoorzaamde. Hij nam de rover twee pistolen af en al het geld dat hij in zijn bezit vond.

Bakelandt moest zich dit alles laten welgevalen. Hij kookte inwendig maar tegen de overmacht was niets te doen. In zijn binnenste echter zwoer hij wraak te nemen.

— Hebt ge alles vader ?

— Ja, Maurice.

— Goed. Haal nu de haan der twee pistolen over. Zo dat is een. Geef me een der pistolen. Hier zo, in mijn linkerhand. Houd gij het ander nu onder de neus van de fielt en zo hij een poging doet om ons te overvallen, schiet hem dan neer als een hond.

Hij loste de ijzeren prang die de pols van Bakelandt had omvat.

— Bakelandt ga nu. Ge hebt thans gevoeld dat er een sterkere macht is dan de uwe. Gij hebt met ons willen handelen als met weerloze slachtoffers, maar ge ziet dat de kans kan verkeren... Ga nu, naar uw moordenaarshol en vertel aan uw makkers hoe ge hier gevaren zijt... Daarna mogen ze u voor mijn part opknopen ! Vooruit ! zet het op een loopke of we zenden u een paar blauwe erwten in uw bandietenkop.

Bakelandt trok af.

— Lopen ! zeg ik, beval Maurice.

De rover gehoorzaamde.

Maar toen hij op een afstand gekomen was, bracht hij de hand als roeper aan de mond en schreeuwde zo luid hij kon :

— Ik dacht dat ik een slechterik was, maar er zijn nog grotere schelmen op de wereld dan ik... Maar hangen zult ge, hangen, verstaat ge mij, krapuleus volk dat ge zijt.

Maurice trok de haan af.

Door de duisternis vlamde geel de ontploffing van het poeier, een schot knalde, maar Bakelandt werd niet getroffen, want men hoorde hem lopen en vloeken.

En met een afschuwelijke kreet verdween hij in de nacht.

Maar van het ganse voorval heeft de bestolen dief zijn benedeleden nooit een woord gezegd.

— Laten we naar de zeekust gaan en naar Engeland oversteken, riep Maurice

— Een goed gedacht ! antwoordde de koopman. 'k Heb Mathilde's duiten en die van Bakelandt bij me. Dus we zijn nog niet arm en alles wat ze er in Brugge van vertellen, zullen we ginder niet horen.

Zij besloten de nacht door te brengen in het duin, waar zij zich zo goed het kon beschutten tegen de nachtelijke koude.

In de vroege morgen waagden zij zich naar de kust.

Gelokt door een rijke beloning, stemde een visser er in toe de vluchtelingen naar Engeland over te zetten.

Door wroeging geplaagd, felle zielesmart, die vroeg of laat komt, sleten ze er hun leven.

De koopman kon niet laten met het geld der bedrogene weldra te speculeren.

Hij speculeerde zich arm.

En de heren Spille, vader en zoon, eens de geachte en gevierde kooplieden, moesten zware handenarbeid doen voor een korst brood.

*
* *

Jack was de volgende morgen zeer verwonderd niet de minste beweging op de Kluize te zien.

— Slapen ze dan! morde hij. En die verwenste Jeannette brengt mij geen ontbijt. 'k Hoop dat de jonkvrouw maar rap geneest en wij naar Brugge terug mogen, 't is hier gelijk een kerkhof.

Nu ga ik toch eens zien, zei hij bij zich zelve. Ik zal zulk een lawaai maken, dat ze met schrik zullen ontwaken.

Jack begaf zich naar de woning.

— De deur staat open, sprak hij verwonderd. Vergeet die domme meid dan dat ik zonder eten niet leven kan? Hei, Jeannette, waar zit ge?

Maar geen stem antwoordde. De knecht stapte in huis binnen. Eensklaps sprong hij met een kreet achteruit.

In de gang lag het lijk der vermoorde dienstmeid, die 's avonds, even na Mathilde naar buiten gegaan was, gedreven, zoals wij reeds hoorden, door jaloersheid.

De schurken hadden haar voor hun slachtoffer aanzien, en terwijl Mathilde door Louis over de muur geholpen werd, viel Jeannette als een prooi van de beruchte roverhoofdman, nu een huurling van vader en zoon Spille.

— Moord, moord! gilte de knecht, als een zinneloze in de tuin rennend.

Huilend kwam hij in het dorp toegelopen.

— Er is op de Kluize een moord gebeurd!

Deze tijding bracht de mensen op de been, ook de politie.

Onmiddellijk verwittigde men 't gerecht te Brugge.

Soldaten werden naar de Kluize gezonden en aan hun hoofd stond de speurder, Dutoit.

Jack kon weinig inlichtingen geven.

Zoals de lezer weet, was de komst der drie schurken aan de knecht onbekend. 't Was een raadselachtig geval.

Ingebroken had men niet.

— De in 't hoofd geraakte jonkvrouw heeft de meid vermoord! aldus dacht de knecht.

Maar Dutoit zag verder.

Hij bemerkte sporen van verscheidene personen, vond in de tuin de weggegoorpen lantaarn, zag aan de pinnen op de muur lappen van een kleed. In huis stonden drie stoelen rond de tafel. Het was duidelijk te zien, dat drie personen hier gegeten en gedronken hadden. De touwladder ook hing daar buiten nog langs het huis.

— Er zijn verscheidene personen geweest, zei de Fransman. Jack gij moet weten wie.

— Waarlijk niet, mijnheer.

— Heeft niemand gisteren de Kluize bezocht?

— Voor zover ik weet, neen. Doch ik ben enige uren afwezig geweest.
 — Ha, zo. Waar?
 — Op het dorp, waar ik enige boodschappen moest verrichten.
 — Wie gaf u last daartoe?
 — Jeannette.
 — Dat is de vermoorde?
 — Ja; zij was hier huishoudster en moest de jonkvrouw oppassen.
 Dutoit stelde nog enige vragen. Dan gaf hij last de Kluize te bewaken.
 Enige soldaten en de knecht moesten mee terug naar Brugge.
 In overleg met de politieoverste bezocht hij het huis van Spille.
 Tot zijn grote verwondering vernam hij de afwezigheid der heren, die sedert de vorige dag vertrokken waren naar Gent, zoals ze gezegd hadden, voor een dringende handelszaak.

Dutoit nam inlichtingen over Mathilde.

Toen hij vernam, dat de jonkvrouw van Thorhout afkomstig was, reed hij onmiddellijk naar die stad om er het meisje te ondervragen, dat hij er aantrof.

Weldra begon hij duidelijker in de zaak te zien.

Hij vroeg de politieoverste verlof de boeken der kooplieden te mogen onderzoeken. Dit werd hem toegestaan en de reddeloze toestand der firma bleek nu duidelijk. Toen uitgezonden speurders kwamen berichten, dat een visser twee mannen naar Engeland had overgebracht, wier persoonsbeschrijving met die der heren Spille overeenkwam, toen kon de Fransman een gevolgtrekking maken, die de waarheid zeer nabij kwam.

De naam Spille werd van toen af met afschuw genoemd.

De bezittingen der kooplieden werden gerechtelijk verkocht.

Wel kreeg Mathilde maar een klein gedeelte van haar geld terug, doch ze was vrij.

En toen de behendige speurder haar als zijn vermoeden te kennen gaf, dat zij ternauwernood aan de dood ontsnapt was, toen rekende de arme weze haar verdwenen erfdeel slechts als een klein verlies in vergelijking met hare wonderlijke redding.

Bakelandt was veilig in zijn hol teruggekeerd.

DOKTER VAN MONTFORT.

Dokter Van Montfort van Heist-op-den-Berg zat in zijn gezellige, warme kamer, genietend van de rust na een drukke dag.

't Was guur weer. De wind floot huilend langs het huis, rukte aan deuren en vensters, zodat de vlammen in de haard hoog opsloegen.

Dokter zijn was toen geen gemakkelijk beroep. Men riep Van Montfort naar de meest afgelegen hoeken en gehuchten, ver over de heide of in de bossen.

De wegen waren een groot gedeelte van het jaar onbegaanbaar, ja, soms waren er geen wegen naar de hutten, waar de hulp van de geneesheer dringend nodig was.

En de meeste klanten van Van Montfort waren arm, konden dus niet betalen. Maar nooit dacht de brave dokter er over na of een rijke of arme hem haalde;

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955